

Sygn. akt III PK 141/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa Z.B.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w R.
o odszkodownie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w R.
z dnia 20 lutego 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753).

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przedstawił wątpliwości, co do zastosowanej przez Sąd drugiej instancji wykładni art. 264 k.p. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniał potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W jego ocenie treść art. 264 § 2 k.p. nie pozwala stwierdzić, że żądanie odszkodowania wniesione w terminie 14 dni od doręczenia wypowiedzenia jest bezskuteczne, gdy pracownik nie określił w nim właściwie pozywanego pracodawcy (w szczególności w sytuacji, gdy wypowiadający nie jest pracodawcą, a pouczenie o środku zaskarżenia nie wskazuje strony pozwanej). Skarżący wskazał, że takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1.06.2012 r., II PK 262/11, publ. M.P.Pr. 2012 nr 11, s. 603-605, podkreślił jednak, że istnieje wcześniejsze orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 maja 1980 r., 11 CR 131/80, OSNC 1980 nr 11, poz. 223, LEX nr 2521), z którego wynika, iż pozwanie podmiotu, który nie jest legitymowany biernie, nie przerywa biegu terminu z art. 264 k.p. do żądania odszkodowania od pracodawcy, a podmiotowe przekształcenie procesu po stronie pozwanej nie ma mocy wstecznej.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy rozstrzygając przedmiotową sprawę przychylił się do drugiego ze wskazanych wyżej stanowisk Sądu Najwyższego.

Dla spełnienia wymagania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie, jakie poważne wątpliwości budzi wykładnia określonych przepisów prawa lub wskazanie rozbieżnych orzeczeń sądowych wydanych w oparciu o różną wykładnię tych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z 25 października 2007 r., V CSK 357/07, LEX nr 621244; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43).

Skarżący kwestionuje stanowisko Sądu Okręgowego, które jest utrwalone w orzecznictwie (por. także wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2005 r., I PK 271/05, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 157, LEX nr 271239 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2009 r., I PK 109/09, LEX nr 884969). Odmienne stanowisko skarżącego w tym względzie nie stanowi uzasadnienia wniosku o

przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zarzuty stawiane w skardze kwestionują w istocie sędziowska ocenę ustalonego w stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Należy wskazać, że przy tak skonstruowanej skardze nie można w motywach zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji dostrzec błędu w zastosowaniu prawa lub jego wykładni. Sąd Okręgowy nie był związany treścią wniosku apelacyjnego, co do sposobu rozstrzygnięcia. Wynika to z tego, że sąd miał obowiązek wydać prawidłowe orzeczenie i nie wiązała go w tym zakresie ocena prawna zawarta we wniosku apelacyjnym. Zgodnie z art. 382 k.p.c. postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, a wyrok sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124). W niniejszej sprawie Sąd drugiej instancji ocenił stan faktyczny niniejszej sprawy, zgodnie z akceptowaną wykładnią w orzecznictwie sądowym. Fakt przywołania odmiennego stanowiska w indywidualnej sprawie sądowej, która nie jest tożsama z ustalonym stanem faktycznym i prawnym w niniejszej sprawie przez skarżącego, czyni podnoszone w skardze zarzuty i ich uzasadnienie oczywiście bezzasadnymi.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

eb